

Vanempioneerijuhhi tänuväärsele tööpõllul

Ilma Maibergil on selgesti meele aeg aastat neliteist-viisteist tagasi, kui ta veel paljasjalgsel tüdrukutirtsuna lehmade järel lippas jooša ja kuidas tal oli suur kirm lugeda ja õppida.

Emajärgil — lihtsad inimesed, kes elu aeg viletsal maalil tööd rügasid, et kuidagi peret ära elatada, ei osanud õieti siis tütrele midagi paremat loota, kui samasugune viirelemine viletsas üksikalus. Milleks sead raamatuid ja lugemine? Ega ilma isegi osanud siis oodata midagi head, unistas ainult vahel, et tuleks omel aeg, mil võiks lugeda ilusaid raamatuid niipalju kui tahab ja õppida, õppida...

Läks aastaid. Nõukogude võimu kehtestamisega puhus värsked tuulid ka Maibergide kodusse. Ja pärast ajutisi süngeid okupatsiooniaastaid sai Ilmast 1945. aastal Rakvere Pedagoogilise Kooli õpilane.

Neli aastat visa ja pingelist tööd andsid Ilmale 1949. aastal Rakvere Pedagoogilise Kooli vanempioneerijuhhi osakonna lõputunnistuse koos kiituskirjaga. Ja kohe asus ta edasi õppima Tallinna Opetajate Instituudi ajaloo-osakonnas. Ilmale tehti ettepanek asuda õppetöö kõrval Opetajate Instituudi Harjutuskoolis tööle vanempioneerijuhina.

1951. a. sügisel asus ilma varustatuna pedagoogiliste ja üldhariduslike teadmistega vanempioneerijuhina tööle Aluvere 7-klassilises koolis. Esimese lõkkeõhtu ühisel ettevalmistamisel õppis ilma juba lähemalt tundma pioneere, õppis tundma ka teisi õpilasi. Ta pani tähele, et maleva-nõukogu esimees Urve Kasemets, klassi parim õpilane, on alati valmis abistama nõrgemaid õpilasi, et Endel Vainul, kes küll veel ei ole pioneer, on kalduvus lahendada igasuguseid «peamurdmise» ülesandeid, et Inge Laukonen, üsna tubli tüdruk, millegipärast ei ole veel pioneer ja Inge taolisid oli koolis teisi. Ilma seadis oma esimeseks ülesandeks teha pioneeritöö sisukaks ja huvitavaks, et see haaraks kaasa ka teised õpilased

ja kujuneks tubliks abiliseks õppejõududele kooli õppe- ja kasvatus töö teostamisel.

Koos kooli direktori ja õpetajatega valmistati hästi ette ja viidi läbi pioneerimaleva aruande-valimiskoondus. Uus valitud pioneeraktiiv osutus tubliks ja tööõimeliseks.

Koolil oli fanfaar, seda tuli tingimata kasutada. Onnetus seisnes aga selles, et ükski pioneeridest ega ka ilma ise ei osanud sellel mängida. Kõhklemta asus ilma õppima fanfaaripuhumist, ja varsti võis ta seda «kunsti» õpetada ka pioneeridele, kes sellele uuele oskusele olid väga uhked.

Vanempioneerijuhhi innukus ja töötahe haaras ka pioneere. Tarvitses vaid mainida, et pioneerid organiseerisid õhinal loosungite, vitriinide, albumite ja näitlike õppevahendite valmistamist.

Pioneeride ettepanekul seati koolis sisse «pähhlikott» matemaatiliste mõistatustega. Selle hooldamine ja võti usaldati nüüd Endel Vainule. Matemaatilised mõistatused äratasid õpi-

lastes sügavat huvi matemaatika vastu. Nooremate klasside pioneerid meisterdasid «osavate käte» ringis kooli seinalehtedele nägusa aluse.

Kui palju toredaid üritusi toimus veel pioneeride initsiatiivil: võistlused joonistamises, deklameerimises, küsimuste-vastuste õhtu, tütarlapsed valmistasid kollektiivselt lina pioneerituppa lauale jne. Iga pioneerikoondus valmistati koos pioneeraktiiviga ja õpetajate abiga hoolsalt ette, nii et need kujunesid pioneeridele tõeliseks elamusteks. Kolmanda klassi pioneerid toimus koondus teemal: «Raamat — tõeline sõber». Pioneerid jutustasid, kuidas need on innustanud kangelased lemmikraamatuid. Sellel koondusel rääkis ka ilma ise. Ta jutustas noortele leninlastele oma lapsest suurest unistusest — lugemisest ja õppimisest, mida siis oli raske rahuldada ja kuidas alles nõukogude kord avas talle tee instituuti ja teadusele. Lastele sai veelgi selgemaks, kui võrd õnnelikum on nende lapsepõlv.

Palju huvitavaid pioneerikoondusi on läbi viidud viimasel õppeaastal Aluvere koolis. Ja ka need õpilased, kes seni veel ei olnud pioneerid, hakkasid ükshaaval ilma juurde tulema palvega, võtta neidki kooli pioneeride toredasse peresse, tuli ka Inge Laukonen ja temast sai pioneerimaleva tublimaid liikmeid...

Tihti vestleb ilma pioneeridega leninlikust kommunistlikust noorsooühingust. Ta on vanemate klasside kommunistlike noorte abil organiseerinud 6. ja 7. klassis grupid, kus komsomolialised pioneerid õpivad tundma ÜLKNÜ põhikirja ja komsomoliorganisatsiooni ajalugu. Ja enamik neist ongi nüüd astunud ÜLKNÜ ridadesse. See on pideva kasvatus töö tulemus pioneerimalevas.

Kui ilma Maiberg vaatab nüüd tagasi oma kolmeaastasele tööle vanempioneerijuhina, siis võib ta rahuldustundega meenutada saavutusi oma töös. Kuid nende saavutustega ei või rahulduda — see on ilma kindel otsus.

K. PANK